



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **J. T.**, zast. JUDr. Alešem Vídenským, advokátem, se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Sokolská třída 22, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2006, č. j. 22 Ca 25/2006 - 32,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2006, č. j. 22 Ca 25/2006 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 25. 5. 2006, č. j. 22 Ca 25/2006 - 32, odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. 28952/2005/VV/Böh/0002-OCD/47/05, ze dne 14. 11. 2005, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že ze spisu 22 Ca 24/2006 zjistil, že u tamního soudu byla dne 16. 1. 2006 v pracovní době podána obsahově odlišná žaloba podepsaná zástupcem žalobce. V projednávané věci podal žalobce žalobu v elektronické formě bez elektronického podpisu dne 16. 1. 2006 ve 23.27 hod. (tj. později než ve věci 22 Ca 24/2006) a toto podání dne 17. 1. 2006 potvrdil písemným podáním stejného obsahu. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud návrh v této věci podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), odmítl pro překážku litispendence.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a namítal, že jeho elektronické, později písemně doplněné podání mělo být přiřazeno k žalobě podané zmocněncem a obě podání měla být vedena pod stejným jednacím číslem, případně měly být obě věci spojeny a projednány společně, tedy posuzovány argumenty

uvedené v těchto podáních. Stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby byla kasační stížnost pro svou nedůvodnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Z textu kasační stížnosti v kontextu citovaného judikátu vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 75 odst. 2 první věta s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle § 71 odst. 2 poslední věta s. ř. s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Z citovaných ustanovení soudního řádu správního vyplývá, že se v řízení o žalobách ve správním soudnictví uplatňuje přísná dispoziční zásada, která ve spojení se zásadou koncentrace řízení krajskému soudu ukládá, aby žalobou napadené rozhodnutí - s výjimkou vad, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti - přezkoumal výlučně v rozsahu žalobních bodů, které musí žalobce přednést ve striktně stanovené lhůtě, jejíž zmeškání nelze prominout. Tato základní premisa našla svůj odraz rovněž v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, ze které je vhodné připomenout následující.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona (§ 75 odst. 2 s. ř. s.)...* [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 45/2004 - 84, ze dne 31. 8. 2005, www.nssoud.cz].

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *pokud žalobce nenamítá již v žalobě nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, nemohl soud včasnost vydání rozhodnutí zkoumat (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a nemůže tak učinit ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.)* [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 17/2003 - 79, ze dne

29. 1. 2004, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 571/2005, www.nssoud.cz].

Zejména z naposledy zmíněného rozsudku jednoznačně vyplývá, že námitky, které žalobce neuplatnil v žalobě, případně v jejím včasné doplnění, nemohou být v soudním řízení zohledněny.

V důsledku prezentované rigidity právní úpravy žalobního řízení ve správním soudnictví je podle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné poskytnout žalobcům co možno nejširší prostor pro to, aby mohli účinně uplatnit své námitky proti správním rozhodnutím, jejichž soudního přezkumu se domáhají.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že překážku litispendence nelze vztáhnout na případ, kdy žalobce sám nebo prostřednictvím svého zástupce podá ve lhůtě pro podání žaloby více obsahově odlišných podání, a to i za situace, kdy podatel každé z těchto podání označí jako žalobu a naformuluje je tak, aby splňovalo náležitosti žaloby. Veškerá navzájem obsahově odlišná podání je třeba podle jejich obsahu vykládat jako doplnění původní žaloby, aby účastník řízení neztratil možnost soudního přezkoumání všech jím přednesených námitek.

Opačný, ryze formalistický, postup krajského soudu, který s vědomím odlišnosti obou podání pozdější z nich odmítl pro překážku litispendence, zasahuje do práva žalobce na spravedlivý proces a v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nepřípustně omezuje účastníka řízení v jeho právu na soudní přezkum rozhodnutí orgánů veřejné správy, neboť mu odnímá možnost projednání některých z jeho žalobních bodů, které potenciálně mohly vést ke zrušení správního rozhodnutí.

Svým postupem tak krajský soud porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), použitelné podle čl. 10 Ústavy České republiky, neboť mu znemožnil domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a upřel mu právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě projednána nezávislým a nestranným soudem, a to v celém rozsahu namítaném stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal námitky stěžovatele důvodnými, když dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nezákonné, neboť nebyly naplněny zákonné důvody pro odmítnutí podání z důvodu překážky litispendence. Posuzovaná žaloba podaná přímo stěžovatelem skutečně měla být podle svého obsahu považována za doplnění žaloby podané právní zástupcem stěžovatele, případně, byla-li zapsána pod samostatnou spisovou značku, měly být obě věci spojeny a společně krajským soudem projednány a rozhodnuty.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2006, č. j. 22 Ca 25/2006 - 32, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude,

aby rozhodl o spojení věci vedené pod sp. zn. 22 Ca 25/2006 (žaloba podaná stěžovatelem) s věcí vedenou pod sp. zn. 22 Ca 24/2006 (žaloba podaná zástupcem stěžovatele), obě podání projednal a rozhodl o nich společně.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu